

Sygn. akt V KK 474/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **K. W.**

skazanego za przestępstwa określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw.
z art. 64 § 1 k.k. i inne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej
w dniu 13 maja 2020 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt V Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...),
na podstawie art. 353 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...) K. W. został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od dnia 7 lutego do 13 lutego 2018 r. w K. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą poprzez trzykrotne uderzenie pięścią w twarz oraz groźbą gwałtownego zamachu na jego życie lub zdrowie jego rodziny, usiłował doprowadzić M. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000 zł, lecz zamierzonego celu nie

osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, gdyż wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 23 sierpnia 2010 r., sygn. akt II K (...) został skazany za czyn z art. 280§1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności, obniżoną wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn. akt II Ka (...) do 4 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od 21 kwietnia 2010 r. do 21 kwietnia 2014 r., tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 13§1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

2. w dniu 9 lutego 2018 r. w K., kopiąc i uderzając pięściami umyślnie uszkodził trzy szafki w szatni siłowni w hali „M.” na kwotę 750 zł na szkodę E. J., przy czym wartość uszkodzenia stanowiła kwotę co najmniej 600 zł, a zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, gdyż wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 23 sierpnia 2010 r., sygn. akt II K (...) został skazany za czyn z art. 280§1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności, obniżoną wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn. akt II Ka (...) do 4 lat pozbawienia wolności, która odbywał od 21 kwietnia 2010 r. do 21 kwietnia 2014 r., tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 288§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.,

3. w dniu 15 września 2017 r. w ruchu lądowym i na drodze publicznej w K. na ul. K. kierował samochodem osobowym marki A. nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w A. z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt VI W (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy, jak również do orzeczonego wyrokiem z dnia 19 września 2016 r. tego Sądu, sygn. akt VI W (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 12 miesięcy oraz Decyzji Starosty S. z dnia 22 listopada 2016 r. nr KD (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k.,

4. od nieustalonego czasu do dnia 13 lutego 2018 r. w K. posiadał bez wymaganego zezwolenia 10 nabojów Makarow kal. 9 mm, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 263§2 k.k.

Za popełnienie tych przestępstw oskarżony wskazanym wyrokiem został skazany na kary pozbawienia wolności: 2 lat (pkt1 wyroku), 10 miesięcy (pkt 2 wyroku), 6 miesięcy (pkt 3 wyroku), roku (pkt 4 wyroku). Jako karę łączną wymierzono karę 4 lat pozbawienia wolności. Nadto orzeczono zadośćuczynienie na rzecz M. Z. w wysokości 8000 zł, obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz E. J. 750 zł oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 2 lat.

Od tego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonego.

Adw. J. E. zarzucił wyrokowi dowolną, a nie swobodną interpretację dowodów, która w połączeniu z zaniechaniem przeprowadzenia środka dowodowego wnioskowanego przez obronę, doprowadziła do błędnego ustalenia faktycznego w zakresie czynu z pkt 1 wyroku, rażącą niewspółmierność kary orzeczonej za uszkodzenie mienia, podczas gdy wartość szkody obniżono i jedynie nieznacznie przekraczała wartość ruchomości klasyfikowanej jako wykroczenie, rażącą niewspółmierność orzeczonej kary za czyn z pkt 3, błąd w ustaleniach faktycznych w zakresie czynu z pkt 4, skutkujący uznaniem oskarżonego za winnego, w sytuacji braku dowodów na posiadanie przez niego inkryminowanych ruchomości. W konkluzji skarżący wniósł w zakresie czynu z pkt 1 o uniewinnienie, co do czynu z pkt 2 o obniżenie wymierzonej kary, odnośnie do czynu z pkt 3 wymierzenie kary stosunkowo obniżonej - wedle uznania Sądu, co do czynu z pkt 4 o uniewinnienie, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Adw. M. M. zarzucił naruszenie art. 7 k.p.k. przez dokonanie błędnej oceny dowodów skutkującej: a) uznaniem jako w pełni wiarygodnych zeznań świadków M. Z. i D. S., b) uznaniem za częściowo niewiarygodnych wyjaśnień oskarżonego, c) uznaniem jako niewiarygodnych relacji M. W., A. S., K. Ł. , d) uznaniem za nieistotne zeznań D. T. , e) uznaniem za wiarygodną opinii biegłego, gdy ocena tych dowodów prowadzona w płaszczyźnie art. 7 k.p.k. prowadzi do wniosku, że zeznania pokrzywdzonego nie są w pełni wiarygodne, w szczególności w konfrontacji z zeznaniami M. W., A. S. i K. Ł. , ale także w świetle zeznań D. T. , a nawet świadka D. S. , zaś opinia biegłego jest niepełna. Nadto zarzucono naruszenie art. 170 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej na okoliczność wartości szkód oraz niezasadne zasądzenia tytułem obowiązku naprawienia szkody kwoty przekraczającej wartość szkody. Skarżący podniósł również naruszenie art. 7 k.p.k. przez dokonanie oceny dowodów stanowiących podstawę wyroku z pominięciem istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a w szczególności tego, że: a) zeznania D. T. w całości przeczą wersji pokrzywdzonego, zaś zeznania D. S. przedstawiają wersję odmienną od relacji pokrzywdzonego, podczas gdy przy uwzględnieniu tych rozbieżności, nieuwzględnionych przez Sąd, tenże Sąd powinien dojść do przekonania o wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, b) z opinii biegłych wynika, że na amunicji nie było odcisków palców oskarżonego, zaś z protokołu oględzin wynika, iż amunicja była ukryta w pudełku po lekach, co uwzględnione przez Sąd powinno doprowadzić do przekonania o wiarygodności relacji oskarżonego. W końcu zarzucono naruszenie art. 424§1 pkt 2 k.p.k. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku okoliczności jakie Sąd miał na względzie przy wymiarze kary łącznej. Ponadto z ostrożności procesowej zarzucono wyrokowi rażącą surowość kary za przypisane czyny oraz kary łącznej. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt 1, przyjęcie, że czyn z pkt 2 stanowi wykroczenie i wymierzenie za ten czyn kary grzywny, wymierzenie za czyn z pkt 3 kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt 4, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt V Ka (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przypisany oskarżonemu czyn z pkt 2 uznał za wypadek mniejszej wagi i kwalifikując

go z art. 288§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. wymierzył mu za to karę 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz złagodził karę łączną do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, utrzymując w mocy wyrok w pozostałym zakresie.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając rażącą obrazę prawa procesowego, a to art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. przez nierozpoznanie zarzutu apelacji sprowadzającego się do wykazania bezzasadności oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie opinii uzupełniającej, w sytuacji gdy dokonanie oględzin zniszczonego mienia było konieczne dla ustalenia, czy doszło do popełnienia przestępstwa, podczas gdy wartość naprawy zniszczonego mienia wskazuje, że doszło jedynie do popełnienia wykroczenia, co implikowało naruszenie prawa materialnego, a to art. 282 k.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Zarzucono również naruszenie art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. przez nierozpoznanie zarzutu 4 apelacji przez dokonanie ustaleń faktycznych z rażącym naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz brak uzasadnienia oddalenia wszystkich zarzutów apelacji, co uniemożliwiło pełną ocenę wyroku, a nadto uniemożliwiło zapoznanie się z tokiem rozumowania sądu, motywami, którymi się kierował, co należało odnieść do nierozpoznania zarzutu dotyczącego oceny zeznania świadka D. T. oraz uwzględnienia wynikających z tego tytułu niedających się usunąć wątpliwości w zakresie rekonstrukcji stanu faktycznego, nieuwzględnienia przez Sąd w uzasadnieniu kwestii nieujawnienia na amunicji śladów daktyloskopijnych pochodzących od oskarżonego, które rodzi poważne, niedające się usunąć wątpliwości w zakresie rekonstrukcji stanu faktycznego co do czynu z pkt 4.

Skarżący zarzucił nadto rażącą obrazę art. 5§2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w zakresie czynu z pkt 4 na niekorzyść skazanego, podczas gdy z przepisu tego wynika, że niedające się usunąć wątpliwości powinny być rozstrzygnięte na korzyść skazanego, czym ograniczono w sposób rażący prawo do sprawiedliwego procesu i to w sytuacji gdy żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazał jednoznacznie na sprawstwo skazanego, a w sprawie nie przeprowadzono żadnych innych dowodów przeciwnych. Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Analiza treści zarzutów kasacyjnych oraz argumentacji faktyczno-prawnej przytoczonej na ich poparcie daje podstawy do wnioskowania, że skarżący zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego maskuje rzeczywistą intencję ponownego zakwestionowania w instancji kasacyjnej poczynionych przez sąd pierwszej instancji i trafnie zaakceptowanych przez sąd odwoławczy, ustaleń faktycznych w sprawie. W znacznym zakresie zarzuty kasacyjne stanowią powielenie odpowiednich zarzutów apelacji. Uwzględnienie tak postawionych zarzutów prowadziłoby do obejścia dyspozycji art. 523§1 k.p.k., z której wynika, że ustalenia faktyczne nie mogą być kwestionowane w postępowaniu kasacyjnym, a jedynie dopuszczalne jest kwestionowanie sposobu ich dokonania. Jak słusznie wskazano w odpowiedzi na kasację kontrola kasacyjna nie obejmuje również sfery przekonania sędziowskiego, a sprowadza się do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodność z treścią dowodu) lub logicznej (błądność rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym i wskazaniemi wiedzy.

Właściwe odczytanie treści wyводу Sądu odwoławczego zawartego w uzasadnieniu orzeczenia daje podstawy do stwierdzenia wypełnienia przez ten Sąd powinności rzetelnego rozpoznania zarzutów apelacyjnych. Sąd ten dokonał trafnej analizy rozważań Sądu pierwszej instancji o wiarygodności jednolitej relacji pokrzywdzonego co do sprawstwa oskarżonego w zakresie wymuszenia rozbójniczego, wspartej zeznaniami świadka D. S. oraz dowodami rzeczowymi w postaci zarejestrowanych rozmów telefonicznych. Zasadnie wykazał Sąd odwoławczy odwołując się do treści art. 7 k.p.k. trafność wywodów Sądu pierwszej instancji o braku wiarygodności relacji świadków M. W. , A. S. i K. Ł. .

Odnosząc się do zarzutu nieuwzględnienia w rekonstrukcji stanu faktycznego sprawy relacji świadka D. T. jako nieistotnej dla tych ustaleń, należało stwierdzić, po analizie zeznania tego świadka, że w rzeczywistości zeznanie to nie wniosło żadnych istotnych szczegółów dla ustaleń faktycznych w sprawie, gdyż relacja świadka pozostawała na poziomie znacznej enigmatyczności z odwołaniem się do znajomości pewnych faktów ze słyszenia, a nie z własnej obserwacji. Ocena tego zeznania wskazuje, że świadek starał się ze wszelkich miar zachować wyjątkową wstrzeźliwość w swojej wypowiedzi. W pełni trafnie też Sąd odwoławczy ocenił poprawność wypowiedzi Sądu pierwszej instancji w zakresie świadomości skazanego co do posiadania w domu amunicji, mimo określonych wyników opinii daktyloskopijnej. Odnośnie zarzutu z pkt 1 kasacji, należało odwołać się do trafnego stanowiska zawartego w odpowiedzi prokuratora na kasację co do niezasadności zarzutu naruszenia art. 170 k.p.k. Słusznie podniesiono w tej odpowiedzi, że obrońca skazanego na rozprawie w dniu 16 stycznia 2019 r. wniósł o zwrócenie się do pokrzywdzonej o podanie kwoty za jaką zostały naprawione szafki. Wniosek ten został przez sąd oddalony. Z tego wynika, że obrońca nie składał wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, zatem trudno uznać trafność tak postawionego zarzutu kasacji. Odnośnie czynu z pkt 2 należało nadto stwierdzić, mając na uwadze wartość szkody wynikającą z faktury przedstawionej przez pokrzywdzoną, jak i wartość uszkodzonych ruchomości wynikającą z opinii biegłego, że szkoda w każdym z tych zakresów przekraczała wartość umożliwiającą zaklasyfikowanie czynu jako wykroczenia.

Z tych powodów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.